

Sygn. akt VII U 1617/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: st. sekr. sądowy Dominika Kołpa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 marca 2017 r. w Warszawie

sprawy M. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania M. Ś.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 26 września 2016 r. znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje M. Ś. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od dnia 16 grudnia 2016 r. do dnia 16 grudnia 2018 r.

UZASADNIENIE

M. Ś. w dniu 18 października 2016r. złożył za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odwołanie od decyzji z dnia 26 września 2016r., znak: (...), odmawiającej przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podniósł, że w dniu 21 września 2016r. Komisja Lekarska ZUS orzekła, iż nie jest niezdolny do pracy. Ponadto, powołał się na fakt, że jego obecny stan zdrowia nie pozwala na wykonywanie pracy w zawodzie ślusarza oraz wskazał, że w dalszym ciągu znajduje się pod opieką lekarza rehabilitanta oraz korzysta z rehabilitacji (odwołanie z dnia 18 października 2016r., k. 2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie **Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swe stanowisko organ rentowy wskazał, że ubezpieczony pobierał rentę z tytułu okresowej niezdolności do pracy do dnia 31 sierpnia 2016r. Powołując się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2016r. poz. 887 ze zm.), tj. na art. 57, art. 58 oraz art. 107 ww. ustawy, organ rentowy wyjaśnił, że w toku postępowania zainicjowanego wnioskiem ubezpieczonego o rentę, został on skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 21 września 2016r. uznała, że badany nie jest niezdolny do pracy. W oparciu o powyższe Oddział zaskarżoną decyzją z dnia 26 września 2016

roku odmówił M. Ś. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołanie M. Ś. od wskazanej decyzji nie wnosi do sprawy nowych okoliczności, które mogłyby skutkować uchYLENIEM bądź zmianą decyzji (odpowiedź na odwołanie z dnia 27 października 2016r., k. 3 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 23 listopada 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., w związku z zobowiązaniem sądu, wyjaśnił, że w dniu 8 lipca 2016 roku ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Decyzją z dnia 26 września 2016r. Oddział odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 21 września 2016r. orzekła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (pismo procesowe organu rentowego z dnia 23 listopada 2016r., k. 8 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. Ś., urodzony w dniu (...), legitymuje się wykształceniem zasadniczym zawodowym ślusarza – spawacza. W latach 2004-2015 był zatrudniony na stanowisku pracownika budowlanego oraz majstra budowlanego w (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. (świadczenie pracy z dnia 8 sierpnia 2011r., k. 17 - 19 a.r., zaświadczenie o zarobkach, k. 27 a.r.).

W dniu 22 lutego 2014r. ubezpieczony uległ wypadkowi przy pracy. Upadł z wysokości, w wyniku czego doszło do złamania obu kości piętowych. Po wypadku pobierał zasiłek chorobowy, a ponadto został zakwalifikowany przez Lekarza Orzecznika ZUS do leczenia usprawniającego w ramach prewencji rentowej ZUS i pobierał świadczenie rehabilitacyjne do dnia 17 sierpnia 2015r. W trakcie pobierania świadczenia rehabilitacyjnego ubezpieczony kilkakrotnie odbywał rehabilitację leczniczą w okresach:

- od 25 lipca 2014r. do 17 sierpnia 2014r.,
- od 24 września 2014r. do 17 października 2014r.,
- od 30 listopada 2014r. do 23 grudnia 2014r.,
- od 20 lipca 2015r. do 12 sierpnia 2015r.

(dokumentacja medyczna – karty informacyjne leczenia i hospitalizacji, protokoły, oświadczenia, k. 3-31 a.r., opinia lekarza orzecznika ZUS z 10 czerwca 2014r., k. 33 a.r., informacja o przebytej rehabilitacji, k. 5-7, k. 55, 69, 101 a.r.).

W dniu 8 sierpnia 2015r. ubezpieczony złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W toku zainicjowanego wnioskiem postępowania ubezpieczony został skierowany do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 13 sierpnia 2015r. uznał ubezpieczonego za częściowo niezdolnego do pracy do dnia 31 sierpnia 2016r., wskazując, iż częściowa niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 22 lutego 2014r. Na tej podstawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. decyzją z dnia 31 sierpnia 2015r., znak: (...), przyznał ubezpieczonemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, tj. od dnia 17 sierpnia 2015r., do dnia 31 sierpnia 2016r. (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy z 8 sierpnia 2015r. z załącznikami, k. 1-27 a.r., orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z 13 sierpnia 2015r., k. 53 a.r., decyzja ZUS w sprawie przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 31 sierpnia 2015r., k. 63 a.r.).

W związku z zawiadomieniem o wstrzymaniu wypłaty okresowej renty z tytułu niezdolności do pracy, M. Ś. złożył w dniu 8 lipca 2016r. wniosek o ponowne ustalenie prawa do świadczenia, które pobierał. W toku postępowania wszczętego na skutek powyższego wniosku został skierowany na badania do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 24 sierpnia 2016r. uznał, że stopień upośledzenia funkcji narządu ruchu nie uzasadnia orzeczenia

o niezdolności do pracy w zawodzie zgodnym z kwalifikacjami ubezpieczonego i tym samym ubezpieczony nie jest osobą niezdolną do pracy. Ubezpieczony złożył sprzeciw od ww. orzeczenia do Komisji Lekarskiej ZUS, która w orzeczeniu z dnia 21 września 2016r. podzieliła stanowisko Lekarza Orzecznika ZUS. W związku z powyższym Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wydał zaskarżoną decyzję z dnia 26 września 2016r., znak (...), odmawiającą ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (zawiadomienie o wstrzymaniu wypłaty renty, k. 72 a.r., wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z 8 lipca 2016r., k. 73 a.r., orzeczenia: Lekarza Orzecznika ZUS z 24 sierpnia 2016r., k. 77 a.r., Komisji Lekarskiej ZUS z 21 września 2016r., k. 81 a.r., decyzja ZUS z 26 września 2016r., k. 83 a.r.). M. Ś. złożył odwołanie od wskazanej decyzji (odwołanie z dnia 18 października 2016r., k. 2 a.s.).

Postanowieniem z dnia 29 listopada 2016r. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty ortopedy celem ustalenia, czy ubezpieczony jest obecnie całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy, a jeżeli tak to czy ta niezdolność powstała w związku z wypadkiem przy pracy, któremu ubezpieczony uległ w dniu 22 lutego 2014r., czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa, to na jaki okres (postanowienie z 29 listopada 2016r., k. 9 a.s.).

W opinii z dnia 10 stycznia 2017r. biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii narządu ruchu E. P. rozpoznał u ubezpieczonego przewlekły zespół bólowy pięt i stawów skokowo-goleniowych po przebyłym obustronnym złamaniu kości piętowych. Przeprowadzone przez biegłego badanie wykazało utykanie ubezpieczonego na prawą nogę oraz zniekształcenie obrysów i bolesność uciskową obu stawów skokowo-goleniowych, skutkujące ograniczeniem zakresu ruchów. W opinii biegłego ubezpieczony jest osobą wymagającą dalszego leczenia i rehabilitacji, lecz rokowania co do poprawy są niepewne, gdyż leczenie zespołów bólowych po złamaniach kości piętowych jest trudne i długotrwałe. Stan zdrowia ubezpieczonego, zdaniem biegłego, uzasadnia stwierdzenie, że pod względem ortopedycznym ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 16 grudnia 2018r., tj. dwa lata od dnia badania lekarskiego. W ocenie biegłego początek niezdolności do pracy to 16 grudnia 2016r. (opinia biegłego sądowego ortopedy z 10 stycznia 2017r., k. 24 a.s.)

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonych w toku postępowania dowodów obejmujących przede wszystkim dokumentację medyczną M. Ś. załączoną do akt organu rentowego oraz w oparciu o opinię biegłego sądowego specjalisty z zakresu ortopedii. Wymienione wyżej dowody przyczyniły się do poczynienia przez Sąd istotnych ustaleń w zakresie stanu zdrowia ubezpieczonego w kontekście jego zdolności do pracy, a ich wartość dowodowa nie była kwestionowana przez strony i nie budziła zastrzeżeń Sądu.

Opracowanej przez biegłego sądowego opinii ortopedycznej Sąd przyznał walor dowodu wiodącego, mając na względzie profesjonalny sposób jej sporządzenia, dokładność analizy stanu zdrowia ubezpieczonego, przeprowadzonej przez biegłego oraz jednoznaczność jego wniosków. Przemawiało za tym również stanowisko wyrażone w opinii lekarskiej Przewodniczącej Komisji Lekarskich ZUS z dnia 24 lutego 2017r., która nie wniosła uwag do opinii biegłego ortopedy, a z jej stanowiskiem utożsamiał się organ rentowy (k. 31-32 a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. Ś. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 26 września 2016r., znak (...), jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie.

Organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję odmawiającą ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oparł się na przepisach ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009r., Nr 167, poz. 1322 j. t.), zwanej dalej „ustawą”. Przy czym w sprawie nie było sporne, iż ubezpieczony uległ wypadkowi przy pracy w rozumieniu art.

3 ustawy. Oś sporu wyznaczało tylko i wyłącznie ustalenie dotyczące tego, czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy zarobkowej w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległ w dniu 22 lutego 2014r.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 wskazanej ustawy, z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

W myśl art. 17 ust. 1 ustawy, przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Definicję niezdolności zawiera przepis art. 12 ust. 1-3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r., poz. 1440 j. t.), który stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Zgodnie z art. 13 w/w ustawy, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Dokonując oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. z 2004r., Nr 273, poz. 2711), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy. Treść powołanych przepisów obliguje do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku i kwalifikacji.

W rozpatrywanej sprawie M. Ś. dochodził ponownego ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Przedmiotem oceny Sądu było zatem to, czy ubezpieczony jest osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem.

Sąd dysponując zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a przede wszystkim mając na uwadze dostępną dokumentację medyczną, dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego celem ustalenia stanu zdrowia ubezpieczonego. Biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii narządu ruchu E. P. w opinii z dnia 10 stycznia 2017r. stwierdził, że stan zdrowia ubezpieczonego aktualny na dzień badania poprzedzającego sporządzenie opinii, z perspektywy ortopedycznej, kwalifikuje go jako osobę częściowo niezdolną do pracy. Biegły podkreślił, że ubezpieczony cierpi na przewlekły zespół bólowy pięt i stawów skokowo-goleniowych po przebyłym obustronnym złamaniu kości piętowych w wyniku wypadku przy pracy, co wymaga podjęcia przez ubezpieczonego dalszego leczenia i rehabilitacji. Wskazał jednocześnie, że rokowanie co do poprawy stanu zdrowia jest niepewne, gdyż leczenie tego rodzaju schorzeń ma charakter trudny i długotrwały.

Sąd w pełni podzielił wskazane wnioski biegłego sądowego. Zaznaczenia wymaga, że opinia, którą biegły E. P. przygotował, nie była kwestionowana przez organ rentowy, który na zobowiązanie Sądu do przedstawienia stanowiska wobec rzeczony opinii, utożsamiając swoje stanowisko z opinią lekarską z dnia 24 lutego 2017r. sporządzoną przez Przewodniczącą Komisji Lekarskich ZUS, wskazał, że nie wnosi do niej żadnych uwag. Ubezpieczony posiada doświadczenie zawodowe jako pracownik fizyczny – legitymuje się wykształceniem zawodowym ślusarza-spawacza

i co najmniej od 2004r. pracował jako pracownik budowlany oraz majster. Wykonywanie tego rodzaju pracy niewątpliwie wymaga sprawności oraz dysponowania pełną swobodą ruchów, w szczególności poruszania się, co w przypadku ubezpieczonego, ze względu na charakter schorzenia na które cierpi, jest ograniczone. Stopień tego ograniczenia wywołany naruszeniem sprawności organizmu ubezpieczonego uzasadnia stwierdzenie, że nie jest on w stanie wykonywać takiej pracy, jak miało to miejsce dotychczas, co pozwala przyjąć, że jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. To w wyniku tego wypadku doszło do złamania kości piętowych i do występowania ograniczeń ze strony narządu ruchu.

Ustalenie powyższej okoliczności prowadzi z kolei do wniosku, że ubezpieczony spełnia przesłanki od uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Według biegłego sądowego niezdolność do pracy ubezpieczonego ma charakter okresowy i występuje od 16 grudnia 2016r. do 16 grudnia 2018r.

Wobec powyższego, mając na względzie wskazaną okoliczność, a także brzmienie art. 129 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, Sąd na podstawie art. 477¹ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał M. Ś. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od dnia 16 grudnia 2016r. do dnia 16 grudnia 2018r.

ZARZĄDZENIE

(...)